

Antal István

150 ÉV

Nem tudom, ki volt az a barom, akinek éppen idén jutott eszébe, hogy a márciusi ifjak és a bukott szabadságharc emlékének tisztelve az Egyenlőség, Szabadság, Testvériség szlogenjével ingerelje

a guberáló járókelőt

a műtrágyától puffadt májú alkalmi fogdmeget

a kábítószerdilerként Toyotára gyűjtő, szabadnapos rendőrt

a kimenős óvónénit, amint áron alul adja el magát

az Erdélyből áttelepült nagybajuszú fiút, aki csukott szemmel próbálkozik leszopni az arabot

a kikent-kifent fodrászleányt, aki a Kifutóra igyekszik, hogy azt higgye egy pillanatra, ő Mariah Carey

a multiplex sclerosisos beteget, aki létszám fölött szenved, és így nincs számára gyógyszer, ami egyébként létezik

az utcai robbantókat, akik a kisdobos hat pontjával áldották gyermekként a tábortüzet

az infantilis marhát, aki megállítja a mozgólépcsőt a metró felé menet

a szipura fanyalodó nincstelen gyereket

az üldözöttséget vállaló, régi ellenzékiet, akik nem követik a hatalomba veszett, színes madarakat

az őrzővédő szolgálatok izomagyú tagjait, akik előbb ütnek, mint beszélnek, és azután sem szólnak

a staniclit rezgető, nyáladzó néniket, akiknek most a seggét nyalják, hogy jól válasszanak

a fodrásztól érkezett reformközgazdásznot, aki azon sajnálkozik, hogy az ózdi kohász nem váltott időben

az államelnököt, aki a diszkriminált kisebbség korrupst vezetőjét a giccsbe kriminálja

Münnich Ferencet a Pokolban, aki száz év után, de ötven éve lett Petőfi nénire

a kazángyáros hazafit, aki néhány éve a barguzini temetőben talált Petőfi nénire

a kiskárpótlottak átbaszott seregét, akik alól kivonták a bankot

a félkarú rablókat

a jegyellenőröket

a bal és a jobb oldal buzgó fasisztáit

és

a mindezeket megértő értelmiségieket?

